

טקס הזיכרון לחללי צה"ל – אנדרטה 2013

כתב המשורר דוד גרוסמן, אב שכול:

קצר וחטוף ושובר את הלב

לחשוב שהוא תכף ידעך

מבטו רק נפקח

אך התחיל ללבלב -

רק ניתן לי ותכף נלקח.

ואת ואני היודעים

ונורא הדבר שרק הוא לא -

עד כמה קצרים החיים,

החיים הקצרים שניתנו לו.

נדיב ונסער ומכאיב

קצר פה כל כך

האביב.

הערב ירד על עירנו קריית ביאליק, צפירת הזיכרון המוכרת כל כך נשמעה, אך היא עדיין פולחת כל לב. אווירה אחרת, חרישית וקודרת השתררה ברחבי מדינת ישראל. קצבו של היום הואט והוא נבדל מקצב החיים התוסס של מדינתנו. ביום המיוחד הזה מתנגנים שירי ארץ ישראל היפים והאהובים; נשמעים סיפורי קרבות ומורשת.

יום הזיכרון לחללי צה"ל מציף את הרגשות ומעצים את הגעגועים. אין לכם יום ללא געגוע. אתם מתגעגעים היום ומתגעגעים בכל יום. יקיריכם חסרים לכם ברגעים הגדולים וברגעים הקטנים, ברגעים השמחים וברגעים העצובים.

בטקסי הזיכרון בבתי הספר היסודיים בעיר הקראתי לפני שנתיים מדברים שכתבה אמו של נדב כרמי ז"ל, חלל צה"ל בן הקריה, שנפל בגיל 21, ב-20.10.1973, במלחמת יום הכיפורים:

"הציפיה הקלה" שאיחלת לנו בגלויה אותה שלחת בזמן המלחמה הפכה לכבדה מאוד. הגעגועים מכרסמים בתוכי... הכי מתגעגעת לשיחות הארוכות שלנו בכל שטחי החיים... שלושים ושמונה שנה לא ראיתי את תחיית המתים, אז אולי נדב ניפגש שם למעלה? אימא."

מספר חודשים לאחר הקראת דבריה, הלכה נירה כרמי ז"ל לעולמה, כואבת ומתגעגעת. אולי מאז שבה ופגשה בנדב שלה ומשא געגועיה הוקל? אולי חזרה לנהל עמו את אותן שיחות ארוכות בכל שטחי החיים אליהן התגעגעה 38 שנים ובכך פס כאבה? לעולם לא נדע.

עמדתי בחיי לא אחת מול הורים שכולים, אלמנות ויתומים.
ראיתיכם נושאים בגאון את אבלכם וכאבכם, ראיתי התמודדות
רבת עוצמה, כבוד ואצילות נפש הראויים להוקרה ולהערכה.
בהתמודדותה רבת העוצמה כתבה אידה מיכאל, תושבת הקריה,
ששכלה את בנה יחידה, פרדי ז"ל, שנפל ב-25.10.1995, בן 21
בנופלו:

**"לפרדי בן יקר שלי, עברו 17 שנים וארבעה חודשים מאז שאתה
איננו, היית המתנה היקרה והיפה ביותר שלנו, נתת לנו אור
ותוכן לחיים... פרדי, חיכיתי לך 18 שנים עד שקיבלתי אותך.
פרדריקו! עכשיו אתה לא לבד אתה עם אבא ששומר עליך. כבר
אחת עשרה שנים שאני לבד ואני מתגעגעת מאוד, מאוד. אתה
מאוד חסר לי, אבל אתה נותן לי את הכוח להמשיך הלאה. תנוח
בשלוש מתוך שלי. אימא."**

בני המשפחות השכולות, ביום המקודש הזה כאבכן הפרטי, הופך
ליגון לאומי. ביושבכם כאן, אל מול אנדרטת הזיכרון לבני הקריה
הנופלים, תושבי העיר סובבים אתכם, מרכינים ראש ומאמצים
ללבם את הנופלים ומשפחותיהם. ביום הזה, לנגד עיני כל אחד
ואחת מאתנו מרצדת הדמות האישית המוכרת של בן המשפחה,
החבר, השכן או הידיד שנפל.

תרועת החצוצרה הערב, כאן לכבוד הנופלים ולכבודכם, לזכרם
ולזיכרוננו, תתפוגג מהר. משמר הכבוד העומד כאן לפניכם

ולכבודם ישוב אל שגרת יומו, ורק אתם, שיגרת יומכם כבר לא
תהייה עוד לעולם כשהייתה.

עוד מעט, כשייתמו אירועי יום הזיכרון, נחזור אל בתינו, אל
המשפחות החמות והאוהבות שלנו. גם אתם תחזרו לבתיכם,
כמידי ערב, אל המשפחות היקרות והתומכות שלכם, אבל גם אל
הבית הדומם, אל השתיקה הרועמת, אל אלבום התמונות ואל
הגעגועים.

במעמד זה, אני נושא עיניי לעבר החלקה הצבאית בבית העלמין
בצור שלום, אל בית העלמין הצבאי בחיפה ואל אלה שבנהרייה
ובקריית אתא, בכל אלה ובאחרים קבורים בניה ובנותיה של
העיר קריית ביאליק. אני נושא עיני אל בתי עלמין אלה, שאליהם
מביא אתכם גורלכם האישי לביקורים תכופים יותר, ובלבי
תפילה ותקווה: תן שנהיה ראויים להם.

ואנחנו מכאן, מאנדרטת הזיכרון העצובה הזאת, נחזור אל סדר
יומנו – אך גם בשגרת יומנו נראה לנגד עינינו את היקרים לכם
ולנו. והיום, גם היום, ותמיד, נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת
הנופלים בני עירנו נזכור ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו
קריית ביאליק.